

Vis de vară

Cârdei V. Mariana

Ochii tăi, în neagra noapte,
mă priveau iscoditor,
un zâmbet, în colțul gurii,
te făcea fermecător.

Cunoșteam acea privire
și îmi inspira iubire
când în brațe m-ai luat
și prelung m-ai sărutat.

Era cald și era vară
și ieșeam în parc spre seară,
ne plimbam înlănțuiți,
uneori chiar fericiți.

Depănam din amintiri
petrecutele iubiri,
și din nou în toamna vieții,
trăiam anii tinereții.

Pepeni roșii, dulci și reci,
încercau să domolească
setea ce ne chinuia,
flacăra care ardea.

Pe cearșafuri răcoroase
ne iubeam în noapte,
arzând vechile amintiri
și uitând de toate.

Dar n-a fost să fie așa,
totul s-a sfârșit
și o lungă vreme,
nici n-am mai iubit.

Au trecut zile și nopți,
luni și ani în care
mă-ntrebam uneori:
o fi uitat oare?

Soarta ne-a zâmbit din nou,
tot în plină vară,
cu-n surâs m-ai cucerit

ca în prima seară.

În cenușa vieții
mai mocnește jarul
și speranța-n dragoste
alungă amarul.

Iată, cum în iarna vieții
ne iubim sub soare
mi-aș dori și noaptea
când luna răsare.

Din păcate, nopțile
nu sunt ale mele,
deși-n fiecare seară
eu privesc spre stele.